

עפ"ת (מרכז) 15653-04-25 - אברהים אלעוברה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (מרכז) 15653-04-25 - אברהים אלעוברה ע"י נ' מדינת ישראל ע"מחוזי מרכז

עפ"ת (מרכז) 15653-04-25

אברהים אלעוברה ע"י

ב"כ עו"ד אלעוברה סולימאן

נגד

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד טל גרלוי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[27.10.2025]

כבוד השופט עמית אחיקם סטולר

פסק דין

לפני ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה מרכז בתת"ע 8543-05-23 מיום 3.3.2025 (כב' השופט

עמית בר), בו הורשע המערער בעבירה של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח)

תשכ"א-1961, ונגזרו עליו העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ג. פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים.

ד. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה על תנאי לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ה. קנס בסך 1,500 ₪.

רקע כללי

1. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 1.3.2024 בשעה 01:03 נתפס המערער בעבירת מהירות בכביש 6 כשהוא

נוהג במהירות הגבוהה ביותר מ-51 קמ"ש מעל המהירות המותרת. בעת קבלת דו"ח המהירות זומן המערער לשימוע

בו ביום בשעה 12:00 בתחנת המשטרה בקריית גת. המערער קיבל לידי את הזימון ואישר זאת. בבוקר ה-1.3.2024

התקשר המערער לתחנת המשטרה וביקש לדחות את השימוע, ואכן השימוע נדחה לתאריך 2.3.2024 בשעה

14:30. המערער לא התייצב לשימוע, שהתקיים בשעה 15:10 בהיעדרו, ורישיונו נפסל. באותו היום, בשעה 15:47,

עוכב המערער ברמלה בחשד לנהיגה בפסילה.

פסיקת בית משפט קמא

2. לטענת המשיבה, טופס הזימון לשימוע היה בידי המערער, ואין חולק כי זה האחרון לא נכח בעת השימוע. עוד טענה המשיבה, כי כפי שידע המערער להתקשר לדחות את השימוע יכול היה להתקשר פעם נוספת, אם ידע שלא יוכל להגיע בשעה הנדחית שנקבעה עבורו. המערער נתפס נוהג ברמלה שעה שהוא אמור להתייצב לשימוע בפסילה בקריית גת, כאשר העיד כי יצא לרמלה ממקום עבודתו ביבנה. כל האמור מוכיח כי לא היה בכוונתו להתייצב לשימוע כלל. לטענת המשיבה, משבחר המערער שלא להתייצב לשימוע במועד שנקבע גם לאחר שהשימוע נדחה פעם אחת, יש להרשיעו.

3. לטענת ב"כ המערער, אין הוא חולק על עצם קיום הפסילה, אלא שלידו, לאחר שהקצין החליט לפסול את המערער היה צורך להודיע לו על כך. היות שלא הודע למערער על ההחלטה לפסלו מנהלית, הפסילה משוללת תוקף.

4. בית המשפט קמא החליט להרשיע את המערער. בית המשפט קבע כי המערער ידע שזמן לשימוע בגין עבירת המהירות. כמו כן, המערער ידע על מקום השימוע, מועדו ומטרתו. למערער היה די זמן להיערך להגיע לשימוע במועדו, כל שכן כאשר השימוע נדחה לבקשתו. לא זו אף זו, המערער אף שיקר לשוטר שעצר אותו וטען כי השימוע יהיה בשעה 17:30. הימצאות המערער ברמלה בשעה 15:45, שעה שהוא אמור להיות בקריית גת בשעה 14:30, מלמדת כי לא היה בכוונתו כלל להגיע לשימוע. בית המשפט דחה את טענת המערער בדבר החובה הפוזיטיבית להודיע לנאשם על פסילת רישיונו, שכן חובה זו קיימת רק בפסילה שיפוטית, להבדיל מפסילה מנהלית ע"י קצין משטרה. בנוסף, הטופס שנמסר למערער בעת שזמן לשימוע מפרט באופן ברור כי אי הגעה לשימוע כמוה כוויתור על הזכות להעלות טיעונים בפני הקצין הפוסל, ופסילת הרישיון תבצע אף ללא נוכחותו.

5. בהתאם לסעיף 47(ו) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961, הקובע כי נהג שהוזמן לשימוע בפני קצין משטרה לגבי פסילת רישיון מנהלית ולא התייצב, מתקיימת לגביו חזקת מודעות לפסילת הרישיון ומאותו מועד יראו את הנהג כמי שהודע לו שרישיונו נפסל, הורשע המערער בעבירה של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961.

טענות המערער

6. לטענת המערער, אדם הנתפס נוהג ברכב כשרישיונו נשלל על ידי בית משפט בהיעדרו, יוזהר ע"י השוטר התופס אותו כי רישיונו נפסל בהיעדרו וכי אסור לו לנהוג מעתה ואילך - אך אין לרשום לו דו"ח או להעמידו לדין. לטענת המערער, אין הבדל בין פסילה בהיעדר בבית משפט לבין פסילה בהיעדר בפני קצין משטרה.

7. עוד מעלה המערער ספיקות באשר לנתונים העובדתיים סביב הרשעתו. לטענת המערער, לדברי השוטר שתפס אותו התפיסה התבצעה בשעה שרכבו של מערער עמד. המערער מעלה ספיקות ביחס לשעת תפיסתו ושעת פסילת רישיונו, ושלא נהיגתו ברכב בפועל קדמה לשלילת הרישיון. משכך, טוען המערער כי אין וודאות מעבר לכל ספק סביר שאכן התבצעה עבירת נהיגה בזמן פסילה.

8. המערער אף טוען לפגמים ביסוד הנפשי, שכן הוא לא היה מודע לכך שרישיונו נפסל. לדבריו, מודעותו לעצם קיומו של השימוע אין משמעה מודעות להשלכותיו.

9. בנוסף, טוען המערער לטעות בתום לב מצדו - הוא איננו יודע כלל קרוא וכתוב, ולכן לא הבין את האמור בטופס ההזמנה לשימוע. לטענתו, הוא גם ניסה להתקשר ולהודיע שהוא מתעתד להגיע לשימוע. לתיקוף טענת תום ליבו, מביא המערער כראיה את העובדה שהשוטר שתפס אותו נוהג תחת הפסילה החליט שלא לאסור עליו את השימוש ברכב.

10. מכל האמור, לטענת המערער לא משתכללת העבירה בעניינו, ויש לקבל את הערעור, לזכותו מן האישום וממילא לבטל את העונשים שנגזרו עליו.
טענות המשיבה
11. לעמדת המשיבה, הטענה כי המערער כלל לא היה בנסיעה אלא ישב ברכב חונה לא נטענה כלל בדיון בבית משפט קמא ולא ניתן להעלות טענה חדשה בערכאת הערעור.
12. לעניין הספק שמא הנהיגה ברכב התבצעה טרם השימוע, מוכח מטופס השימוע כי הוא התבצע בשעה 15:10, כאשר בית המשפט קמא קבע כממצא עובדתי שעיקבו של המערער התרחש בשעה 15:47. כל זאת לאחר שתוך התחשבות במערער השימוע נדחה בכ-26 שעות לבקשתו. אי הגעתו של המערער לשעה שנקבעה במיוחד בשבילו מצביע על זלזול מוחלט. עוד מוסיפה המשיבה וטוענת כי כבר בבית משפט קמא נקבע כי מסדר פעולותיו של המערער עולה כי לא היה בכוונתו כלל להתייצב לשימוע.
13. לעניין הטענה כי המערער לא הבין את משמעות טופס הזמנתו לשימוע, מראה המשיבה סרטון בו מתועד המערער כשהוא עונה בחיוב לשאלה האם הוא קורא עברית. עוד טוענת המשיבה כי כלל ההשלכות במקרה של אי הגעה לשימוע מפורטות בטופס ההזמנה, וב"כ המערער לא ראה לנכון לברר מול עדי התביעה (בדיון בבית משפט קמא) האם הם הסבירו למערער השלכות אלו.
14. לעניין טענת המערער כי אין הבדל בין פסילה בהיעדר בבית משפט לבין פסילה בהיעדר בפני קצין משטרה, מפנה המשיבה לפסיקת בית משפט קמא, בה פירט כב' השופט עמית בר כי ההיגיון בפסילות מנהליות הוא ביצוע הליך מהיר ומזורז בעבירות שיש בהן משום סכנת חיים, ודחיית ריצוי הפסילה עד ליידוע העברייני תרוקן מתוכן סעיף זה. מה גם שנקבע בבית משפט קמא כממצא עובדתי כי המערער הבין שזמן לשימוע ואת מהות ההליך, מה שבעניינו מהווה תחליף מודעות.
15. מכל האמור טוענת המשיבה כי יש לדחות את הערעור.
דיון והכרעה
- טענת המערער אודות אי-ידיעתו בדבר פסילת הרישיון
16. אדם נתפס נוהג ברכבו כאשר רישיון הנהיגה שברשותו נשלל ע"י קצין משטרה לפני זמן קצר, ולטענתו הדבר לא הובא כלל לידיעתו. האם הידיעה מתלה את שלילת הרישיון? שאלה זו עומדת במוקד המחלוקת בין הצדדים.
17. סעיף 47(ו) לפקודת התעבורה, העוסק בפסילת רישיון מנהלית ע"י קצין משטרה, קובע מפורשות כי במקרה של אי התייצבות הנהג לשימוע לקראת פסילה, יראו את הנהג כמודע לכך שרישיונו נפסל. לשון הסעיף:
לא הופיע הנהג בפני קצין המשטרה במועד שזמן אליו כאמור בסעיף קטן (ג), רשאי קצין המשטרה לפסול אותו מהחזיק ברישיון הנהיגה לפי סעיף קטן (ה) גם בהעדרו, ומאותו מועד יראו את הנהג כמי שהודע לו שנפסל מהחזיק רישיון נהיגה ויחולו עליו הוראות סעיף 67.
- קרי, אין רלוונטיות בעניינו לשאלת מודעותו של המערער ל"מהות השימוע" בפן המהותי ואת המשמעות שלו" (לשון כתב הערעור), שכן די בכך שהמערער ידע על עצם קיומו של השימוע, כדי להקים חזקת מודעות לפסילת רישיונו.

18. כפי שהסביר בפסק דינו כב' השופט עמית בר, עניינו של הליך הפסילה המנהלי הוא פסילת רישיון לאור מסוכנות לכאורית בביצוע עבירות מסכנות חיים. הרעיון הגלום בו הוא מהירות ומיידיות, לצורך שמירה על שלום הציבור. כדי להגן על זכויותיו של הנהג שרישיונו עלול להיפסל, ניתנת לו הזכות לממש את זכות הטיעון בשימוע בעניינו. זכות זו הינה זכות לטובת הנהג גרידא, ואין בהגעתו, או לחילופין בהיעדרו, כדי לעכב את ההליך מלהתבצע, וכדי לעכב את פסילת הרישיון מלהכנס לתוקף.
19. אשר על כן, גם שאלת תום הלב ביחס לאי ההגעה לשימוע, אותה העלה המערער בטיעונו, איננה רלוונטית כלל ועיקר. מרגע שידע המערער על עצם קיומו של השימוע, אי ההגעה מהווה ויתור על זכותו לטיעון, ואין זה משנה האם היה בכוונתו להגיע בעתיד, והאם נהג בתום לב בהגעתו או בהיעדרותו.
20. האם ידע המערער על עצם קיומו של הליך השימוע? אין עוררין כי התשובה לשאלה זו היא חיובית. אף המערער מודה שהבין כי קוראים לו להתייצב בתחנת המשטרה בעניין רישיון הנהיגה, ולטענתו חוסר מודעותו הייתה ביחס למשמעות השימוע. אך כאמור לעיל, אין לשאלה זו השלכה לעניין מועד תחילת פסילת הרישיון.
21. לא זו אף זו, מן המסכת הראייתית הפרושה בפנינו עולה כי המערער ידע לא רק על קיומו של השימוע, אלא גם על משמעותו והשלכותיו לעניין תוקף רישיונו. המערער התקשר על מנת לדחות את שעת הערעור, וכשעוכב ע"י השוטר ברמלה הסביר לו המערער כי רישיונו עודנו בתוקף, שכן השימוע עתיד להיות בשעה 17:30. ברי כי המערער ידע את משמעות הליך השימוע, הבין שתוצאתו עלולה להיות שלילת תוקף הרישיון, ובעקבות כך ניסה לטעון בפני השוטר כי השימוע עתיד להתבצע מאוחר יותר.
22. אשר על כן, נראה כי המערער ידע על קיומו של השימוע, ואף על משמעותו. היעדרותו מן השימוע אינה אלא ויתור על זכות הטיעון שניתנה לו, ואין בה כדי לעכב את פסילת הרישיון.
- טענות המערער בדבר פגמים ביסוד העובדתי
23. בעניין טענות המערער אודות ספקות ביסודות העובדתיים, נראה בעיני כי דין טענות אלה להדחות. "לערכאה הדיונית יתרון מובהק בקביעת ממצאי מהימנות, המבוססים על התרשמותה הישירה מן העדים" (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, סה(2) 482 (2012)). אשר על כן, מקובלות עלי הכרעות העובדתיות של בית המשפט קמא, לפיהן המערער עוכב בשעה 15:47, עת שלילת רישיונו התקיימה בשעה 15:10, כך שלמעשה הוא אכן נתפס נוהג בזמן פסילה.
24. גם טענת המערער שעוכבו התבצע בעודו יושב ברכב חונה ומשכך לא מתקיימת נהיגה בזמן פסילה דינה דחיה. מבלי להתייחס לגוף הטענה, טענה זו לא הועלתה כלל בדיון בבית המשפט קמא, ואין ערכאת הערעור נדרשת, ככלל, לטענה המועלית לראשונה בפניה ומשנהה את חזית הדיון שהותוותה בערכאה הדיונית. (ראו רע"א 6693/13 אירופה ישראל (מ.מ.ש) בע"מ נ' בנק הפועלים בע"מ (נבו) 16.2.2014).
25. סוף דבר, דין כל טענותיו של המערער להידחות, ולפיכך גם דין הערעור להידחות.
- הערעור נדחה אפוא.
- ניתן היום, ה' חשוון תשפ"ו, 27 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.